

Reflektim

Ndërsa po afrohen Krishtlindjet dhe shitësit kinezë në lagjen time kanë nxjerrë para dyqaneve pemët, dritat dhe zbukurimet e tjera, mendoj përsëri për kuptimin e Krishtlindjeve dhe për mënyrën e festimit. Nuk është aq e vështirë të nxjerrësh kuptimin e fjalës:

Krishtlindje – Lindja e Krishtit.

Bota nuk duhet ta ketë aq të vështirë ta kuptojë se për çfarë bëhet fjalë. Por kuptimi i fjalëve humbet. Kjo festë në botë duket sikur festohet edhe nga ata që nuk besojnë në Jezusin. Vlerat shpirtërore të Krishtlindjeve po shkëmbohen me gjërat që konsumohen. Shumë gjëra që nuk kanë lidhje me Krishtlindjet, ose madje edhe zbukurimet me Santa Klaus, ia vjedhin Lindjes së Krishtit, kuptimin e saj të vërtetë.

Mund të më thoni: “Çfarë po thua, në Shqipëri nuk është edhe aq, një festë për jobesimtarët. A nuk këndojmë këngë, a nuk po përpinqemi të përhapim një frymë dashurie dhe paqeje, a nuk i japim dhurata njëri-tjetrit? A nuk është ky kuptimi i Krishtlindjeve?”

Jo tamam. Pa dyshim, këto janë gjëra të virtytshme, por janë thjesht gjurmë të kuptimit të Krishtlindjeve.

Krishtlindjet janë lindja e Jezusit, Emanuelit, Perëndisë me ne, Mesisë së premtuar që erdhni

në botë për të shpëtuar njerëzit nga mëkatet e tyre. Nëse ne, brezi i parë i krishterë në Shqipëri, nuk do të dimë ta ruajmë kuptimin e Krishtlindjeve, do të jetë akoma më e vështirë për ata që vijnë. Dhe ne, si gjyshe, nëna dhe bija kemi një vend të veçantë ku Perëndia na ka vënë në familjet tona për lavdinë e Tij.

Lexova një histori të vërtetë për një familje nga Bostoni, që bëri një festë me rastin e lindjes së një foshnjë. Ftuani miqtë dhe të afërmit në shtëpinë e tyre madhështore për të festuar lindjen e fëmijës së dashur.

Gjysmë ore pasi kishte filluar festa, kur ishte momenti për të sjellë foshnjën që ta shikonin të gjithë, mamaja u tmerrua nga diçka tragjike. Krevati i madh ku ajo kishte lënë foshnjën, ishte mbuluar me palltot e të ftuarve. Fëmija ishte në fund të grumbullit të rrobave dhe të letrave mbështjellëse të dhuratave.

Kjo ilustron atë që bota u ka bërë Krishtlindjeve.

Shpëtimtari është lënë mënjanë, i harruar nga moria e gjërave. Nuk dua të them që Krishtlindjet duhet të janë një kohë e zyrtë. Përkundrazi, duhet të jetë një kohë gëzimi i vërtetë, që vjen nga fakti që e njohim Atë, lindjen e të cilit festojmë.

Lindja e Krishtit nuk është alegori.

Maria dhe Jozefi ishin njerëz realë. Shqetësimi që ata kishin nëse do të gjenin dhomë apo jo, ishte aq e frikshme për ta, sa ç'mund të jetë për ne. Grazhdi ku Maria vuri Jezusin duhet të ketë pasur një erë të keqe. Po kështu edhe barinjtë. Por ajo që e bën këtë të habitshme është fakti që foshnja në grazhd ishte Perëndia.

Ky është shpirti i mesazhit të Krishtlindjeve.

Nuk kishte shumë adhurues afér grazhdit, vetëm disa barinj.

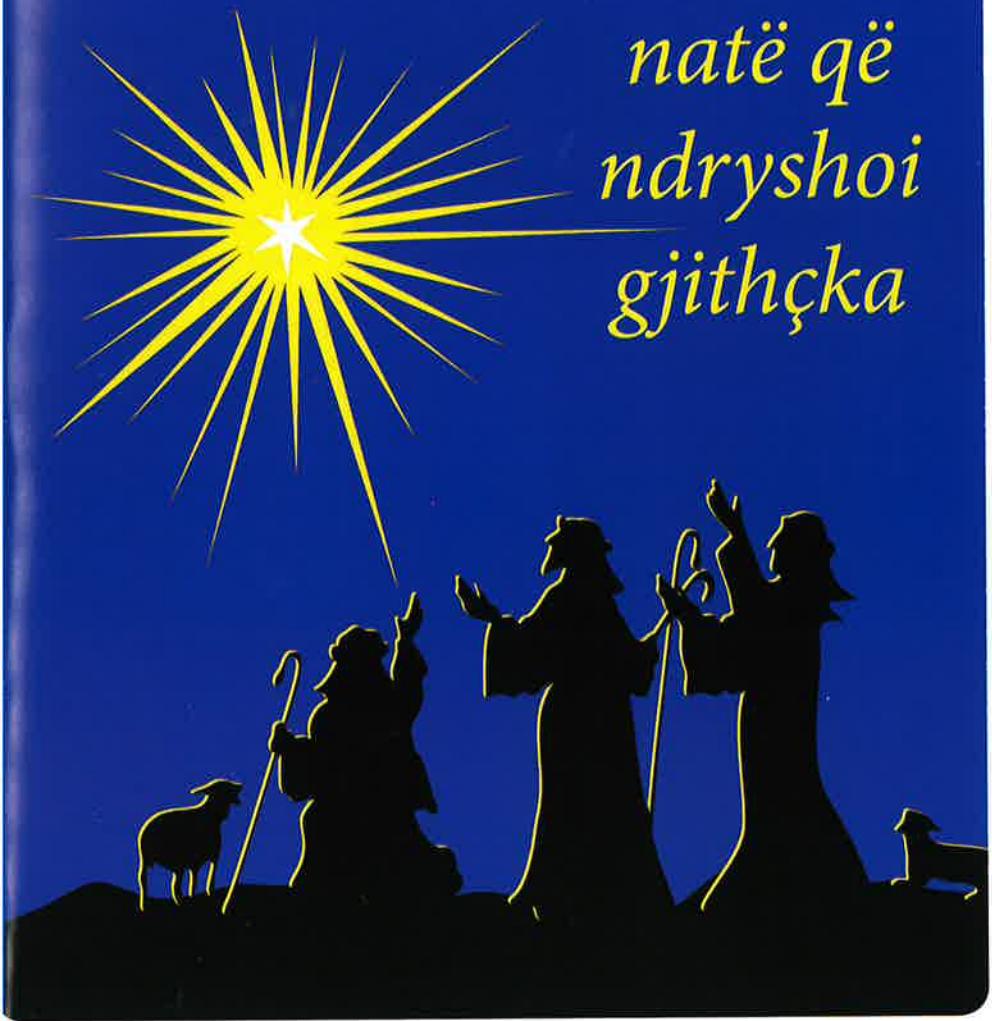
Por një ditë të gjithë gjunjët do të bien dhe të gjithë gjuhët do rrëfejnë se Ai është Zot.

Ata që dyshojnë tek Ai, ata që janë armiqtë e Tij, ata që thjesht nuk duan t'ia dinë për Të, të gjithë do të përkulen para Tij, në gjykim.

Sa mirë ta adhurojmë Atë tani, me adhurimin që meriton!

Arta Cesula

Një natë që ndryshoi gjithçka

Nata kishte filluar si çdo herë për barinjtë, të cilët e gjetën veten në fushë duke ruajtur delet. Nata ishte e errët, ajri ishte i ftohtë, dhe delet endeshin duke ngrënë barin në kodër, ndërsa barinjtë po i ruanin.

Mendoj se barinjtë bisedonin me njëri-tjetrin kur qëndronin në mes të kopeve. Ndoshta ata flisin për jetën e tyre. Jeta e tyre ishte e vështirë. Këta burra bënin një nga punët më të padëshirueshme në të gjithë Izraelin. Kushtet ishin të këqia dhe paga e ulët. Ata ishin njerëz të varfër me problemet e tyre.

Ndoshta ata flisin për situatën politike në vendin e tyre. As kjo nuk ishte e mirë. Izraeli u mbajt në robëri nga romakët. Hebrenjtë ishin të shtypur dhe të keqrajtuar, dhe nuk mund të gëzonin paqen dhe lirinë që dëshironin.

Në fakt, jetët e barinjve ishin

shumë të ngjashme me vetë natën. Nata ishte e errët, dhe me të gjitha problemet që kishin, ditët e jetës së tyre dukeshin disi të errëta. Nata ishte e qetë dhe ndoshta ata me gjithë Izraelin mendonin se Perëndia dukej i heshtur në jetën e tyre dhe në botë. Pra, kështu ishin ata në këtë natë - ndoshta duke u ndjerë të pashpresë dhe të pafuqishëm, duke parë errësirën jashtë dhe duke e ndjerë atë brenda.

Por gjithçka ishte gati për të ndryshuar! Perëndia kishte vënë në lëvizje një plan! Një moment qelli ishte i errët dhe gjithçka ishte e qetë. Në momentin tjeter qelli u ndez dhe një grup engjëjsh u shfaqën në qill. Ai u tha barinjve të mos frikësoheshin, dhe ata morën lajmin e habitshëm të Shpëtimtarit që kishte lindur. Dhe si reaguan barinjtë ndaj këtij njoftimi të mrekullueshëm, që solli shpresë?

Barinjtë vendosën të shkonin dhe ta shikonin vetë Shpëtimtarin e sapolindur (Lluka 2:15). Ata nuk ngurruan dhe as hezitan, por menjëherë vendosën të shkonin në Betlehem që të hetonin për vete se çfarë u kishte zbuluar Perëndia. Nuk është në grazhdin e Zotit, por në Fjalën e Zotit, që ne të shkojmë për të hetuar dhe rritur njohuritë tona personale për Krishtin.

Barinjtë *nxituan* dhe gjetën fëmijën (Luka 2:16). A keni parë ndonjëherë një bari duke drejtuar një tuftë delesh nëpër fushë? Delet kanë prirjen të kthehen mënjanë, të ecin majtas-djathas, ose të largohen. Është e mundur që, për të shkuar në Betlehem, barinjtë mund të kenë lënë pas delet e tyre - jetesën e tyre, një pjesë e rëndësishme e jetës së tyre. Shpesh, për ne, ndjekja e Krishtit do të thotë të lëmë pas diçka: zakone, qëndrime apo edhe marrëdhënie të dëmshme.

Pasi e panë Jezusin me sytë e tyre, barinjtë përhapën fjalën që u ishte thënë për fëmijën (Luka 2:17). Barinjtë nuk e mbajtën për vete lajmin e Shpëtimtarit. Ata u treguan të gjithëve se gjetën të vërtetën rrëth Jezusit dhe gjithçka për takimin e tyre me Të. Bota jonë, jo më pak se ajo e barinjve, duhet të dëgjojë për Krishtin nga goja jonë sot.

Barinjtë e përlëvduan dhe lavdëruan Perëndinë (Luka 2:20). Takimi me Jezusin i kishte transformuar barinjtë nga njerëz të pakënaqur përpëra fillimit të mbrëmjes, në njerëz, zemrat e të cilëve shpërthyen me gjësim dhe shpresë, dhe shpirrat e të cilëve u mbushën me lëvdata dhe falenderime. E njëjtë ndjenjë mrekullie dhe falenderimi duhet të karakterizojë zemrat tona ndërsa reflektojmë mbi gjithçka që Krishti ka bërë për ne.

Lindja e Jezusit ndryshoi gjithçka! Ajo solli shpresë dhe gjësim në botë. Ajo solli qëllimin dhe falenderimin për barinjtë. Dhe na sjell ndryshime edhe ne sot. Lavdi Perëndisë në vendet më të larta!

Nga Matt Aukerman

QYTETI I VOGEL, BETLEHEM

Qyteti i vogël, Betlehem,
Sa shumë i heshtur je!
Yje tē qetë ndriçojnë nga qiejt
Mbi ty gjersa ti fle.
Në rrug't e tua tē err'ta.
Një dritë e re u gdhi,
Se Shpresa e gjithë njerëzve
Ka lindur sot tek ti.

O yje tē mëngjesit
T'këndoymë me ju dhë ne.
Lavdi në qiell Atij që sjell
Pajtim gjithë njerëzve.
U lind nga një virgj'reshë
K'të natë Zoti vet.
Me çfar' habi këtë çudi
E v'renin engjëjt krejt.

Ashtu si erdhi qetë Ai
Atë natë në Betlehem,
Dhe kjo dhuratë që zurret nga lart
Ték zemrat tonë vjen.
Askush nuk e dëgjon dot,
Por në k'të botë plot faj
Fajtorët i pranon tanë
Që kthehen prapë tek Ai.

O djalë i shenjtë, o djalë hyjnor
Zbrit poshtë në vatrën tonë.
Çdo faj dëbø, çdo gjë ndrysho,
Që t'rrosh tek ne gjithmoënë.
Me g'zim at' lajm dëgjuam,
Që engjëjt na kanë sjellë.
Na u zbulon, tek ne bano,
O Zot Emanuel!

Biri i Njeriut

Nga David Hosaflook

Shtëpitë e Nazaretit ishin të rreshtuara në një kodër me pamje nga lindja. Tungjatjeta e parë e diellit u takonte Nazareasve. Toka ishte e mirë për hardhitë dhe koha ishte e favorshme. Shiu binte me bollëk, por meqë kishte vetëm një burim uji për të gjithë fshatin, Nazareti mbeti i vogël. Banorët e tij e njihnin njëri-tjetrin mirë. Tepër mirë!

Gjashtë muaj pas fejesës së saj me Jozefin, në pranverë, kur shirat kishin mbaruar dhe toka ishte e gjelbër, Maria doli herët dhe u ngjit me vrap në majë të kodrës, sikur të ishte në garë me diellin. Kishte nevojë për pak vëmti; jeta e saj po ndryshonte. Në zemër ishte çupë akoma, por tani ishte nuse – dhe jo për lojë. U mundua të sillej sikur të ishte nusëruar, por gratë e moshuara nuk ngurronin t'i bënин vërejtje. Tani, sipër qytezës, e hoqi velin e fejesës dhe e tundi kokën, duke i çliruar flokët. Era e mëngjesit e mbështollit me aromën e pastër të zambakëve.

Maria buzëqeshi, u ul në shkëmb dhe pastaj shpërtheu në lot, duke marrë frymë thellë. Ndihej mirë duke qarë, veçse nuk dinte përsë. Jozefi ishte një burrë i ndershëm dhe jo i ashpër si shumë të tjerë, por gjithsesi ai ishte një burrë – dhe kishte qenë i tillë për aq sa Maria mund të mbante mend; ajo s'mund ta përfytyronte atë si fëmijë, por as veten e saj, s'mund ta përfytyronte si një grua.

Frika dhe gjëzimi kishin pushtuar në të njëjtën kohë zemrën e saj. Ajo mezi po priste për dasmën – po pastaj? Aty në kodër zbuloi shumë emocione, sidomos frikën për gjërat e papërjetuara, gjërat për të cilat ishin diskutuar vetëm me pëshpërima. Maria përuli kokën, qau dhe i foli Zotit të saj.

Befas, një dorë e fortë kapi krahun

e Marisë dhe njëkohësisht një si bubullimë u dëgjua në veshët e saj. Kërceu nga frika dhe do të kishte rënë nga shkëmbi po të mos ishte për dorën e fortë që e mbante. "Tungjatjeta," tha engjelli. Maria i hapi sytë dhe pa dikë, ose diçka, mbështjellur në dritë si kolonë zjarri deri në qiell. Drita i tha: "Tungjatjeta, o hirplate, Zoti është me ty; ti je e bekuar ndër gratë". E turbulluar, Maria u ul sërisht në tokë dhe drita i tha, "Mos ki frikë, Mari, sepse ke gjetur hir para Perëndisë". *Mari???*

A e thirri drita me emër? Maria soditi më thellë dhe pa një fytyrë të ëmbël që po e shikonte në sy. A ishte një engjelli? Engjelli vazhdoi, "Dhe ja, ti do të mbetesh shtatzënë dhe do të lindësh një djalë, dhe do t'ia vësh emrin Jezus ..."

Nuk mund të imagjinojmë thashethemet që qarkulluan në Nazaret. Fjalët *virgjëreshë* dhe *shtatzënë* nuk kombinojnë. Dhe nga fuqia e *Frymës së Shenjtë*? Për disa, mëkatë i saj mund të konsiderohej si kuryéri, dhe më keq, blasfemi! Jozefit vet, personit më të prirur për ta besuar Marinë, iu desh një èndërr hyjnore për t'ia eliminuar dyshimet.

Koha ka vërtetuar se ç'lloj njeriu ishte Maria, një grua vërtetë e bekuar ndër gra, një shembull dhe heroinë e besimit; përfytyrimi i përlulësishë. Por në atë kohë, në sytë e botës, brumi i Jezusit ishte i keq. Nathanieli pyeti: "A mund të dalë diçka e mirë nga Nazareti?" (Gjoni 1:46).

"Biografia" e Tij nuk meritonte kurorën, jo vetëm për shkak të qytezës së Tij ose të pyetjeve rreth lindjes së Tij, por edhe për shkak të njerëzve të përmendur në gjenealogjinë e Tij.

Ne kuptojmë qartë që Jezusi është Biri i Perëndisë. Si i tillë, "biografia" e Tij është më se e mirë, është hyjnore! Bibla thotë, që tek Jezusi, "banon trupërisht gjithë

plotësia e Hyjnise" (Kolosiane 2:9).

Jezusi ishte i pamëkat. Arsyja që duhet të lindte nga një virgjëreshë ishte pikërisht për shkak se mëkatë transmetohet nëpërmjet farës së njeriut. Si i ngjizur nga Fryma e Shenjtë në Marinë, Ai nuk kishte natyrën mëkatare siç e kemi ne. Qëllimi i ardhjes së Tij ishte vdekja në kryq si flijim për mëkatet e botës. Po të ishte vetëm një *njeri* i pamëkat, vlera e vdekjes do të ishte për një njeri. Meqë ishte *Biri i Perëndisë*, vdekja e Tij vlen për të gjithë *njerëzit*, domethënë, edhe për ty, i dashur lexues.

Po, Jezusi ishte Biri i Perëndisë, por meqë ka lindur nga një grua, në familjen e një burri, quhet gjithashtu, "Biri i Njeriut". Bile, këtë titull Jezusi ka preferuar dhe ka përdorur për veten e Tij më shumë se asnjë titull tjeter.

Pse? Mbase për shkak të dashurisë së Tij për njerëzit dhe prej dëshirës së Tij që të identifikohej me ne. Jezusi na do. U përul për të na ngritur. Vdiq për të na shpëtar, sepse s'kishte rrugë tjeter. Akoma s'ka rrugë tjeter shpëtimi dhe kurrë s'do të ketë. Ose do ta besosh dhe ta pranosh Jezusin, ose do të mbetesh përherë në mëkatet e tua dhe pasojet e tyre.

Për hebrejtë, gjenealogjia ishte më e rëndësishme se "biografitë" e famshme të Partisë së Punës në kohën e komunizmit. Lexuesit bashkëkohorë të Biblës mund të rëndohen duke lexuar pjesët që tregojnë se kë ka lindur filani dhe ç'moshë kishte kur lindi dhe kur vdiq; por për lexuesit hebrejt, gjenealogjitet ishin harta që shpalosnin planin e Perëndisë. Shpëtimtari duhet të plotësonte disa kritere njerëzore: duhet të ishte nga kombi i Abrahamat (me anë të cilit u premtua që do të ishin "të bekuara tërë familjet e tokës") dhe duhet të ishte nga fisi mbretëror

i Judës, në linjën e Davidit. Atëherë, kur Mateu e mori penën, si vegla e Perëndisë pér të shkruar historinë e Jezusit, filloi “Libri i gjenealogjisë së Jezu Krishtit, birit të Davidit, birit të Abrahamit” (Mateu 1:1). Ç’biografi e artë!

Për çudi, janë shtuar disa emra në gjenealogji që duken sikur nuk shkojnë.... Për shembull, te Mateu 1:3, thuhet: “Judës i lindi *nga Tamara*, Faresi dhe Zara”. Zakonisht shkruhet vetëm emri i burrit, por me dashje janë shkruar fjalët “*nga Tamara*”. Pse o Zot?! Pse na kujton Tamarën? Historia e saj është e shëmtuar, plot me mashtrime. Ndoshata Tamara kishte ndonjë virtyt, por Bibla nuk na e thotë. Si figuron kjo të jetë në biografinë e Jezusit? Zakonisht, nuk reklamojmë pikat e zeza të biografisë sonë, përkundrazi i mohojmë dhe i fshehim. Askush nuk i shkruan dobësitë e saj në CV, kur kërkon punë.

Ka njolla prapë... dy vargje më vonë lexojmë që “Salmonit i lindi Boazi *nga Rahabi*; Boazit i lindi Obedi *nga Ruthi*”. Kush ishin këto gra? Gratë e bekuara Hebrenje? Jo! Rahabi ishte një prostitutë dhe e huaj, dy fakte revoltuese pér një hebre krenar. Ruthi ishte Moabite, një komb i uryyer që e kishte zanafilën me incestin e vajzave të Lotit. Një varg më vonë, lexojmë se “Davidit i lindi Salomoni *nga ajo që kishte qenë bashkëshortja e Urias*” - Bathsheba, grua me të cilën Mbreti David shkeli kurorën.

Pse këto njolla në linjën njerëzore të Jezusit? Pse e zgjodhi Nazaretin? Pse ka lindur në një grazhd? Mund të ketë mijëra arsy, por dy janë të sigurta.

Një, “Perëndia u kundërvihet mendjemëdhenje dhe u jep hir të përulurve” (Jakobi 4:6).

Shumë hebrenj ishin krenarë. Kishin nevojë të kuptionin që edhe të huajt mund të përdoreshin në lindjen e Shpëtimtarit, meqë do të ishte Shpëtimtar pér njerëzit nga çdo komb!

Dhe Jezusi është “miku i mëkatarëve” (Luka 7:34). Në qoftë se je mëkatar, kualifikohesh të shkosh tek Jezusi. Ai do të të pranojë siç je, por me kusht, që të pendohesh dhe të besosh, si Ruthi dhe Rahabi, pastaj Ai do të të transformojë që të jesh më shumë si Ai.

Kur Jezusi iu shfaq Saulit, një burrë fetar e krenar, pér ta kthyer atë në besim, Sauli e pyeti, “Kush je ti, o Zot?”. Jezusi iu përgjigj, “Unë jam Jezus *Nazareasi*, të cilin ti e përndjek”.

Nazareasi të kërkon edhe sot ... përulu dhe ndiqe Atë!

KËMBIMI I MÅDH

Unë këmbej. . .

lodhjen time me **forcën e Tij**,
dobësinë time me **fugjinë e Tij**,
errësirën, me **dritën e Tij**,

problemet e mia me **zgjidhjet e Tij**,
barrët e mia me **lirinë e Tij**,

mërzitjen, me **paqen**,
shqetësimin, me **qetësinë**,
shpresën time me **premtimet e Tij**,
pikëllimin, me **balsamin e ngushëllimit**,

pyetjet e mia me **përgjigjet e Tij**,
pështjellimin, me **diturinë**,

dyshimin tim me **sigurinë e Tij**,
të qënit një hiç me **madhështinë e Tij**,

të përkohshmen me **të përjetshmen**,
dhe të pamundurën me **të mundurën!**

AI ERDHI PËR NE!

Ndërsa aftron muaji dhjetor, shumë njerëz në botë kujtohen për gjëra të bukura, dhurata, drita, pemë të zbukuruara, atmosferë gazmore si dhe grumbullime familjare. Shumica e nënave dhe grave mendojnë e shqetësohen për drekat e darkat. A do ta kenë ushqimin e shijshëm? Si do të na dalë ëmbëlsira? A do ta pëlqejnë shoqet? Sa njerëz do të na vijnë?

Po çfarë shënon gjithë kjo përpjekje? Çfarë qëndron prapa gjithë kësaj?

* * *

Para rreth 2000 vjetësh, në një natë të zakontë, dy udhëtarë të largët arrijnë në një qytet duke kërkuar një strehë për atë natë. Duke mos pasur mjete të tjera, Maria e Jozefi kishin udhëtar me gomar e më këmbë dhe duhej të ketë qenë vonë kur hynë në qytet. I mbushur si asnjë herë tjetër, qyteti nuk kishte ruajtur një vend për ta. Maria ishte shtatzënë dhe priste nga çasti në çast të sillte në jetë një fëmijë të veçantë. Hani nuk kishte asnjë qoshe që ata të mbështetnin kokën për të pushuar. Hiri dhe mirësia e hanxhiut shfaqen kur ai u gjen një vend në stallën që ishte prapa hanit.

Sipas traditës judaikë stallat e bagëtive ishin shpella të hapura në tokë ose shkëmbinj. Megjithëse vendi mbante erë të qelbur plehu e kafshësh, prapëseprapë, ishte më mirë se jashtë. Ata zunë vend mes kafshëve dhe duke shtruar pak kashtë poshtë u ulën për të pritur çastin

që po afrohej. Lindja ishte afër. Në pallatet mbretërore po festohej. Madje edhe shërbëtorët kishin për të ngrënë e për të pirë, si dhe një vend për të fjetur. Shumë afër, jo larg nga turmat e njerëzve që pushonin, Maria solli në jetë foshnjën e saj. Nuk pati as doktor, as mami për ta ndihmuar në lindjen e saj. Të vetmit që i ndenjën pranë qenë Jozefi dhe kafshët që i rrëthonin. Për foshnjën nuk pati as djep e as shtrat. I vetmi vend ku mund ta vinte e ëma ishte grazhdhi i mbushur me kashtë. I mbështjellur me disa petka, aty në grazhdin pranë kafshëve. Jezus Krishti foshnjë u ‘mirëprit’ në këtë botë. Kjo ishte lindje shumë e veçantë sepse mbreti i mbretërve e Zoti i zotërve la lavdinë qellore për t'u ulur mes njerëzve, për t'i shpëtuar ata nga mëkatet e tyre.

Gjithsesi, kjo nuk shënon fillimin e Jezus Krishtit. Bibla na mëson se Ai ka qenë nga përfjetësia dhe do të jetë në përfjetësi. Ai ishte i pranishëm edhe në çastet e krijimit të botës. Shkrimi i Shenjtë e quan Jezusin “Atë i përfjetshëm”, ai e quajti veten “Unë jam” që është emri personal i Perëndisë që shënon përfjetësinë e Tij. Gjoni, në ungjillin e tij fillon duke thënë se Ai ishte “Fjala, dhe Fjala ishte Perëndi... dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne dhe ne soditëm lavdinë e tij, si lavdia e të vetëmlindurit prej Atit, plot hir e të vërtetë”. “Të gjitha gjérat u bënë me anë të tij (fjala), dhe pa atë nuk u bë asnjë nga ato që u bënë... dhe bota u krijua me anë të tij” (Gjoni 1:1, 3, 10, 14). Por ajo që i nevojitet njerëzimit është

përgjigjja ndaj pyetjes: Pse erdhi Jezus Krishti si foshnjë në këtë botë?

Jezusi erdhi në këtë botë që të ishte zbulesa e përsosur e Perëndisë Atë për njerëzit. Deri në çastin e lindjes së Jezusit si foshnjë në këtë tokë, Perëndia iu shfaq njerëzve në forma të ndryshme, me anë të mrekullive, me anë të engjëve, me anë të krijimit, ose me anë të fjälës së profetëve, por zbulesa u plotësua me mishërimin hyjnor në personin e Jezus Krishtit në qytetin e Betlehemit. Kjo ndodhi për të përsosur zbulimin e personit të Perëndisë për sytë e njerëzve mëkatarë që ata të shohin e të kuptojnë.

Jezusi erdhi në këtë botë për të qenë një shembull i përsosur. Për të qenë një shembull për njerëzit Ai duhej të bëhej njeri që të jetonte mes tyre dhe të provonte të gjitha ato që njerëzit provojnë. Prej kësaj, Ai me të vërtetë mund të jetë shembulli ynë i përsosur. Ai jetoi një jetë të pa mëkat (Hebrejve 7:26), pavarësisht se u tundua si ne, Ai nuk mëkatoi në asgjë. Ai është shembulli i vetëm i përsosur për një jetë të pamëkat që i pëlqen Perëndisë.

Jezusi erdhi në këtë botë për të qenë një dritë mbi errësirën. Apostulli Gjon në fillim të ungillit të tij shkruan se drita erdhi për të shkëlqyer mbi errësirën. Ai është drita e vërtetë, “drita e njerëzve, ... Ai (fjala) ishte drita e vërtetë, që ndriçon çdo njeri që vjen në botë” (Gjoni 1:4, 5, 9). Errësira ishte bota dhe sistemi moral i saj në të cilin do të vinte Jezusi. Ai do

të ndriçonte mbi zemrat e errësuara të njerëzve për t'ju dhënë atyre dritën e vërtetë e të përjetshme. Edhe vetë Ai pohoi “*Unë jam drita e botës; kush më ndjek nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës*” (Gjoni 8:12).

Jezusi erdhi në këtë botë për të sjellë gëzim. Edhe engjelli i Zotit u tha barinje kur po i lajmëronte pér lindjen e Zotit: “*Mos druani, sepse unë po ju lajmëroj një gëzim të madh pér të gjithë popullin, sepse sot në qytetin e Davidit lindi pér ju një Shpëtimtar, që është Krishti, Zoti*” (Luka 2:10-11). Gëzimi i këtij rasti ndihet edhe në këngët e Maries dhe Zakarias në lidhje me këtë rast të veçantë. Ky gëzim u vërtetua edhe gjatë jetës së Jezusit kur turmat gëzoheshin apo e shihnin, dhe vazhdimesht mblidheshin pér ta dëgjuar me gëzim.

Jezusi erdhi në këtë botë për të sjellë paqe e mirëdashje. I njëjtë engjelli bashkë më një mori engjëjsh të tjerrë apo dhanë lajmin e gëzuar kënduan: “*Lavdi Perëndisë në vendet më të larta, dhe paqe mbi tokë njerëzve mbi të cilët qëndron mirëdashja e tij*” (Luka 2:14).

Jezusi erdhi në këtë botë për t'u shërbyer njerëzve. Megjithëse Ai ishte Perëndi, Mbret mbi mbretër e Zot mbi zotër, Bibla thotë se “*Biri i njeriut nuk erdhi që t'i shërbjeni, por pér të shërbyer dhe pér të dhënë jetën e tij si çmim pér shpengimin e shumë vetave*” (Marku 10:44). Kjo arsyë na çon tek arsyëja më e madhe dhe kryesore pér të cilën Jezusi erdhi në këtë botë. Në vetvete kjo i mban dhe i mbështet arsyet, e përmendura më sipër.

Jezusi erdhi në këtë botë për t'i shpëtaruar njerëzit prej mëkateve të tyre. Kur engjelli po fliste me Jozefin në lidhje me lindjen e fëmijës i tha: “*Jozef, bir i Davidit, mos ki frikë ta marrësh me vete Marinë si gruan tënde, sepse ç'është ngjizur në të është vepër e Frymës së Shenjtë. Dhe ajo do të lindë një djalë dhe ti do t'i vësh emrin Jezus, sepse ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkate e tyre*”. Jezusi erdhi që të jetonte mes njerëzve, të linte një shembull, të vdiste në kryq e të mundësonte shpëtimin e njerëzve prej mëkateve të tyre. Kushdo që beson në Të do të shpëtohet. Bibla cilëson se “*Kushdo që do ta thërrasë emrin e Zotit do të shpëtohet*” dhe më tej “*sepse, po të rrëfesh me gojën tënde Zotin Jezus,*

dhe po të besosh në zemrën tënde se Perëndia e ngjalli prej së vdekurish, do të shpëtohesh. Sepse me zemër, njeriu beson në drejtësi dhe me gojë bëhet rrësim pér shpëtim” (Romakëve 10:13, 9, 10). Kurse tek një varg tjetër Bibla thotë: “*Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme*” (Gjoni 3:16).

Ky shpëtim që Jezusi siguron nuk është vetëm pér disa njerëz, nuk është vetëm pér botën e krishterë, nuk është vetëm pér një komb, nuk është vetëm pér Izraelin ku Jezusi lindi, nuk është vetëm pér të pasurit, nuk është vetëm pér të pushtetshmit. Ky shpëtim është pér të gjithë njerëzit e kësaj bote. Perëndia na e ilustron shumë bukur këtë kur i lajmëron barinjtë pér lindjen e Jezusit. Biri I Perëndisë kishte lindur, dhe kush e merr lajmin i pari? Disa barinj! E kujt do t'i shkonte ndërmend pér një zgjedhje të tillë. Kjo na tregon se Jezusi erdhi pér të gjithë. Edhe pér barinjtë e varfër. Edhe pér njerëzit e thjeshtë. Më vonë vijnë dijetarët e lindjes pér të gjetur foshnjën Jezus. Vetë Perëndia i kishte udhëhequr me anë të yllit pér ta gjetur vendin e lindjes së Jezusit. Ata nuk ishin nga Izraeli, por prapëseprapë Perëndia duket se ishte me ta dhe u shfaqi edhe atyre shpëtimin e Tij.

Më sipër pamë se Bibla thotë “*Ai deshi BOTËN*”, jo vetëm disa njerëz, dhe “*KUSHDO që beson*”, jo vetëm disa, “*të mos humbasë por të ketë jetën e përjetshme*”. Jezusi dëshiron që çdo person të besojë tek Ai dhe të marrë shpëtimin e Tij. Kjo ishte arsyëja pse Ai erdhi në Betlehem duke marrë trajtën njerëzore e duke lindur si foshnjë.

Të dashur lexues! Kur afron kjo stinë, kur një shumicë njerëzish kanë zgjedhur të festojnë, a kujtoheni pér domethënien e vërtetë të këtij rasti në histori, pra të lindjes së Jezus Krishtit? “*Fjala e Krishtit banoftë në zemrat tuaja me begatinë e vet*” (Kolosianëve 3:16). Në rast se deri tani nuk keni menduar pér domethënien e vërtetë të lindjes së Krishtit, tani është çasti të ndryshoni mendim dhe të fitoni kuptimin e qartë pér këtë rast. Ushqimet do të jenë më të shijshme, embëlsirat më të mira, atmosfera më e këndshme, festa më e gëzueshme dhejeta e plotë dhe e përjetshme me Jezusin në zemër. Bëjini Jezusit vend në festën që i takon Atij.

Njëzet vjet më parë, periudha e fundvitit mori një kuptim të ri përmua. Kishte që në janar të vitit 1992 që debatoja me shokët në shkollë mbi ekzistencën e Zotit. Isha plotësisht i bindur në besimin tim si ateist. Si shumica e shoqërisë, isha mburjtur me doktrinën e ateizmit dhe nuk mund të pranoja kurrë që ekzistonte një Zot: "Në fund të fundit vetëm njerëzit e dobët dhe të paditur besojnë në Zot! Shkenca e kishte provuar mungesën e ekzistencës së Zotit!". Këto ishin mendimet dhe debatet që më shoqëronin në atë vit të trazuar pas rënies së komunizmit.

Pikërisht në atë kohë u prezantova për herë të parë me Jezus Krishtin dhe Biblën. Nuk kisha pasur më parë një Bibël, ndaj fillova ta lexoja pa pushim, pasi dëshiroja të bindja me fakte shokët në debatet tonë, që Bibla ishte thjesht një gjenjeshtrë.

Ndërsa fillova të mbaja shënimë, duke dashur të isha objektiv në qëndrimin tim, kërkoja edhe kontradikta shkencore! Faktikisht ndodhi e kundërtë. Bibla përbante disa fakte shkencore mijëra vjet përpëra se shkenca t'i zbulonte. Disa prej tyre i mbaj mend për shkak të ndikimit që patën tek unë.

Jobi 26:7 (shkruar rrëth 3700 vjet më parë): "Ai shtrin veriun në zbrazëti dhe e mban tokën pezull mbi hiçin".

Isaia 40:22 (shkruar rrëth 2700 vjet më parë): "Ai është ai që rri ulur mbi rruzullin e tokës..."

DHURATA E VËRTETË E Krishtlindjes

Levitiku 17:11 (shkruar rrëth 3500 vjet më parë): "Sepsejeta e mishit është në gjak"

E kuptova që nuk mund të debatoja dot me ato që po lexoja. Dikush e dinnte mijëra vjet më parë që Toka ishte e rrumbullakët dhe nuk varej mbi asgjë. Tek Levitiku thuhet që "jeta e mishit është në gjak", por ky fakt nuk u zbulua nga shkenca deri në shekullin e 19-të. Madje presidenti i parë i Amerikës, Xhorxh Uashingtoni vdiq nga rrjedhja e gjakut, pasi shkenca e asaj kohe mendonte se, po të kullohej gjaku, atëherë sëmundja dilte nga trupi. Për këtë arsyé doktorët ia kulluan të gjithë gjakun, gjë që solli vdekjen e tij. Pas kësaj shkenca kuptoi që "jeta e mishit është në gjak", atë që Bibla e kishte thënë mbi 3000 vjet më parë.

Pas disa muajsh leximi, studimi dhe përballjeje faktesh, e kuptova që besimi im tek rastësia si krijuesi i gjithçka je ishte më fanatik sesa njerëzit që i akuzoja si të tillë. Ky fakt, në lidhje me qëndrimin tim, u vërtetua kur lexova historinë e Jezus Krishtit.

Përpëra lindjes së Jezus Krishtit, ekzistonte ajo pjesë e Shkrimit të Shenjtë që sot i referohemi si Dhiata e Vjetër. Kjo pjesë e Shkrimit u shkrua në një periudhë kohore nga 1700 - 400 para Krishtit.

Një nga karakteristikat më të veçanta që e dallonte këtë libër nga librat e tjerë, fetarë ose jofetarë, ishte prania e elementeve profetike, që u përkisnin ngjarjeve specifike në të ardhmen.

Ato profeci tregonin detaje aq të hollësishme për personin e Jezus Krishtit, saqë mundësia që disa njerëz mund t'i kenë parashikuar ato rastësish ishte praktikisht zero. Madje, profecia është forma që Zoti përdor në Dhiatën e Vjetër për të bindur kombet për vërtetësinë e Tij, duke i sfiduar ato hapur për të bërë krashtimin midis Tij dhe zotave paganë. Në listën në faqen tjeter jepen vetëm disa prej këtyre profecive

në lidhje me jetën e Krishtit. Ato u shkruan qindra vjet përpëra lindjes së Tij dhe u përbushën saktësisht në jetën e Krishtit.

Cila është mundësia që këto gjëra të ndodhin rastësish? Dishepujt e Jezusit, të cilët e njihnin mirë Dhjatën e Vjetër, besuan në Të, sepse u bënë dëshmitarë okularë që ai njeri ishte përbushja e profecive, të cilat ata i kishin dëgjuar gjatë gjithë jetës së tyre. Dishepujt ishin aq të bindur për këtë, saqë nga historia mësojmë se të gjithë u martirizuan nga Perandoria Romake për shkak të besimit të tyre. Asnjë nga ata nuk e mohoi Krishtin, edhe kur kjo i kushtoi jetën.

Ishin pikërisht këto elemente që dëshmonin për vërtetësinë e Biblës dhe të personit të Jezus Krishtit. Ishte atëherë kur vendosa që të besoj tek Jezus Krishti si Zoti dhe Shpëtimtari im.

Historia e lindjes, jetës, vdekjes dhe ringjalljes së Jezus Krishtit është historia më e madhe e dashurisë të shfaqur në historinë e njerëzimit. Jezus Krishti është i vetmi person në histori që planifikoi vetë lindjen e Tij. Lindja e Tij, në ndryshim nga ajo e çdo personi tjeter në botë, ishte një lindje e mbinatyrrshme, nga një virgjëreshë. Ai nuk erdhi nga vullneti i njeriut, por nga vullneti i Perëndisë. Kjo lindje nuk shënon fillimin e Jezus Krishtit si krijesë, por ditën kur Perëndia u shfaq në mish në personin e Jezus Krishtit, siç thuhet tek: 1 Tim 3:16 "Dhe s'ka asnjë dyshim se misteri i mëshirës është i madh: Perëndia u shfaq në mish..."

Kur Perëndia krijoj çiftin e parë, Adamin dhe Evën, si shprehje e dëshirës që ata të shfaqnin një dashuri të paimponuar ndaj krijuesit, Zoti u dha atyre mundësinë e zgjedhjes ndaj së mirës dhe së keqes. Pas rënies së tyre në mëkat, ata kuptuan pozitën reale të njeriut përpëra Perëndisë, si të paafë për të mbuluar mëkatin dhe zhveshjen e tyre. Atëherë Zoti zgjodhi të bënte një flujim për t'u siguruar atyre veshjen. Kjo

ishte shenja e parë e rëndësisë së flijimit për mbulimin e fajit dhe mëkatit, sipas asaj që Bibla më vonë e thotë si: “*pa derdhur gjak nuk ka ndjesë*” (falje mëkatesh).

Për shkak të lindjes së mrekullueshme të Jezus Krishtit nga një virgjëreshë, Ai, i Cili ishte Perëndia i shfaqur në mish, nuk mbarte gjakun mëkatar që qarkullon në venat e çdo qenieje njerëzore (me një baba tokësor pas rënies në mëkat), por Ai kishte gjakun e Perëndisë.

Ishte pikërisht ky gjak i çmuar, gjaku i Jezus Krishtit, që u derdh në kryq për mëkatet e njerëzimit, duke marrë mbi vete dënimin që ne meritonim, për shkak të mëkateve tona, dënim i drejtë për ne nga Perëndia, gjykatësi i drejtë dhe i pakorruptueshëm.

Kjo është ajo që Krishtlindja përfaqëson. Kjo është arsyesa që një herë në vit të krishterët kanë caktuar një ditë, 25 dhjetorin, si ditën e përkujtimit të lindjes së Krishtit. Qëllimi i kësaj dite nuk janë dhuratat, atmosfera festive, bamirësia apo reflektimi ndaj vtit që lëmë pas, por kujtimi dhe festimi i ardhjes së Jezus Krishtit në këtë botë. Ai erdhi që të jetonte një jetë pa mëkat për tu bërë e vëtmja urë lidhëse midis Perëndisë së drejtë dhe të shenjtë, nga njëra anë, dhe njerëzimit mëkatar, nga ana tjetër. Ky shpëtim, i cili ofrohet falas nga Perëndia për çdo njeri që me vullnet të lirë vendos besimin tek vdekja e Krishtit në kryq dhe ringjalljes së Tij përfaljen e mëkateve tona, është i vërtetë edhe sot. Dhurata e vërtetë e Krishtlindjes është jetë përjetshme, të cilën Perëndia ia dhuron çdo njeriu që vendos besimin tek Jezus Krishti.

Ky shpëtim nuk gjendet në ritet fetare, në institucionet e kultit. Ai nuk blihet me vlerën e veprave më të mira që mund të bëjmë. Ky shpëtim gjendet vetëm në personin e Jezus Krishtit. Ndërkohë që bota përqendrohet tek dhuratat, fishekzjarrët, zbukurimet dhe festimet, le të kujtojmë këtë fundvit që rreth 2000 vjet më parë Jezus Krishti erdhi në këtë botë që ne të kemi jetën e përjetshme. Lutja ime, i dashur lexues, është që, nëse ju nuk e keni pranuar këtë dhuratë në jetën tuaj, të reflektoni për atë që Jezus Krishti bëri për ju në kryq. Lutem që të kuptioni rëndësinë e pranimit të kësaj dhurate në jetën tuaj, pasi

Bibla thotë: “*Q’ dobi do të ketë njeriu të fitojë gjithë botën, nëse më pas do të humbë shpirtin e vet?*” (Marku 8:36).

Ky është kuptimi i Krishtlindjes. Prandaj ne festojmë, sepse besojmë në Atë që kur ne ishim të paaftë dhe

të padenjë për të shkuar tek Perëndia i shenjtë dhe i drejtë, Ai erdhi tek ne. “*Dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne; dhe ne soditëm lavdinë e tij, si lavdia e të vetëmlindurit prej Atit, plot hir dhe të vërtetë*” (Gjoni 1:14).

PROFECIA	PËRMENDJA	PËRMBUSHJA
Lindur nga fara e gruas (lindje e mbinatyshme)	Zanafilla 3:15	Galatasve 4:4
Lindur nga një virgjëreshë	Isaia 7:14	Mateu 1:18-25
Lindur nga gjenealogjia e Abrahamit	Zanafilla 22:18	Mateu 1:1
Nga fisi i Judës	Zanafilla 49:10	Zbulesa 5:5
Lindur në Bethlehem	Mikea 5:2	Mateu 2:1-6
Herodi vret fëmijët nën 2 vjeç	Jeremia 31:15	Mateu 2:16-18
Ai ekzistonte para krijimit	Mikea 5:2	1 Pjetrit 1:20
Ai do të quhej Zot	Psalmi 110:1	Veprat 2:36
Ai do të quhet Emanuel (Perëndia me ne)	Isaia 7:14	Mateu 1:22-23
I quajtur Gjykatës	Isaia 33:22	Gjoni 5:22-23
I quajtur mbret	Psalmi 2:6	Gjoni 18:33-37
Fillon shërbimin publik në Galile	Isaia 9:1-2	Mateu 4:12-17
Bën mrekulli	Isaia 35:5-6	Mateu 9:35;11:4
Mëson me shëmbëlltyra	Psalmi 78:1-4	Mateu 13:34-35
Hyn në tempull	Malakia 3:1	Mateu 21:10-12
Gur pengese për hebrejnëtë	Isaia 28:16	1 Pjetrit 2:6-8
Dritë për johebrejnëtë	Isaia 49:6	Veprat 13:46-48
Tradhtohet nga një mik	Psalmi 41:9	Gjoni 13:18-27
Tradhtohet për 30 monedha argjendi	Zakaria 11:12	Mt 26:14-15
30 monedhat hidhen në Tempull	Zakaria 11:13	Mateu 27:3-5
30 monedhat blejnë fushën e poçarit	Zakaria 11:13	Mateu 27:6-10
Braktiset nga dishepuit e Tij	Zakaria 13:7	Marku 14:27,50
Akuzohet nga dëshmitarë të rremë	Psalmi 35:11,20-21	Mateu 26:59-61
Hesht përpara akuzuesve të rremë	Isaia 53:7	Mateu 27:12-14
Goditur dhe rrahur	Isaia 53:4-6	1 Pjetrit 2:21-25
I tallur nga të tjerët	Psalmi 22:6-8	Mateu 27:27-31
Rrezohet kur mbante kryqin	Psalmi 109:24-25	Gjoni 19:17; Luka 23:26
Duart dhe këmbët të shpuara	Psalmi 22:16	Gjoni 20:24-28
Kryqëzohet me hajdutët	Isaia 53:12	Mateu 27:38
Lutet për armiqëtë	Isaia 53:12	Luka 23:34
I refuzuar nga njerëzit e Tij	Isaia 53:3	Gjoni 19:14-15
Urryer pa shkak	Psalmi 69:4	Gjoni 15:25
Hidhet short për rrobat e Tij	Psalmi 22:18	Gjoni 19:23-24
Kishte etje në kryq	Psalmi 22:15	Gjoni 19:28
I ofrojnë uthull në kryq	Psalmi 69:21	Mateu 27:34
Thirrja ndaj Perëndisë në kryq (fjalë për fjalë njësoj)	Psalmi 22:1	Mateu 27:46
Dorëzoit veten në duart e Zotit	Psalmi 31:5	Luka 23:46
Nuk ia thyen kockat	Psalmi 34:20	Gjoni 19:32-36
Shpuar në brinjë me heshtë	Zakaria 12:10	Gjoni 19:34,37
Errësira mbulon vendin pas kryqëzimit	Amos 8:9	Luka 23:44-45
Varroset në varrin e një pasaniku	Isaia 53:9	Mateu 27:57-60
Ringjallet nga të vdekurit	Psalmi 16:8-11	Veprat 2:24-31
Ngjitet në qill tek Ati	Psalmi 68:18	Efesianëve 4:8-10
Ulet në froni e Perëndisë	Psalmi 110:1	Hebrenjve 1:3,13

Krishtlindje mes (ar)miqsh

Cfarë fuqie ka e vërteta e Krishtlindjes, lindja e Krishtit? Nuk e kam fjalën për vlerën që ka himni "Natë e shenjtë" kur këndohet nga besimtarët në kishë. As për dhuratat e bukura, kartolinat dhe urimet për të dashurit tanë.

Në çdo prag Krishtlindjesh mund të bëjmë shpesh pyetjen: A ka vërtet fuqi lindja e Krishtit? A mund të bëjë që të ketë "paqe dhe mirëdashje ndër njerëzit në botë"? Edhe midis armiqsh?

Po mendoja: thelbi i Krishtlindjes është se Biri i Perëndisë erdhi në botë si njeri. Erdhi t'u sjellë njerëzve paqe frymërore dhe t'u jepte një jetë të re. T'i bënte armiqjtë e Perëndisë miq të Tij dhe të njëri-tjetrit.

Por a mund të jetë në gjendje Krishtlindja që t'i bëjë njerëzit ta duan njërit-tjetrin më tepër? Që t'i kërkojnë të falur njëri-tjetrit për gabimet që kanë bërë? Që burri të pajtohet me gruan, vëllai me vëllanë, prindi me fëmijën, thjesht përfaktin se Krishti ka lindur në botë dhe i ka dhënë jetë të re atij që beson në Të? Që dhe armiqjtë të falin armiqjtë?

Imagjinoni pak një provë të jashtë-zakonshme të vlerës së Krishtlindjes. Ta zëmë sikur jemi në kohën e Krishtlindjes, më 24 dhjetor. Ta zëmë se po zhvillohet një konflikt i madh. Që t'i japim ngarkesë, le të themi që është një konflikt jo midis dy njerëzish, por shtetesh. Një konflikt që shkakton një luftë mes tyre. Luftë të përgjakshme, ku bij nënash vdesin përditë në front.

Imagjino sikur, pas shumë luftimesh, këta njerëz të thjeshtë, këta ushtarë të drobitur nga pagjumësia e beteja, të mos pranonin të luftotonin më. Imagjino sikur të linin mënjanë armët, të dilnin nga llogoret dhe të shkonin të takonin armiqjtë e tyre në anën tjetër...

...Të shtrëngonin duart, të përqafonin njëri-tjetrin dhe të këndonin këngën "Natë e shenjtë" së bashku, në dy gjuhë të ndryshme, por në harmoni. Të paktën për një ditë. Kjo do të ishte vërtet një Krishtlindje që tregon vlerën e lindjes së Krishtit. Paqe edhe mes armiqve më të betuar. Thjesht sepse Zoti lindi si njeri.

Meqë ra fjala, kjo histori ka ndodhur vërtet!

Gjermania po luftonte kundër Anglisë në Luftën e Parë Botërore. Të vrarët ishin disa qindra mijëra. Urrejtja mes palëve ishte e kuptueshme. Ushtarëve po u vriteshin shokët përditë.

Por më 24 dhjetor 1914, në një pjesë të madhe të frontit të luftës ndodhi çudia.

Ushtarët gjermanë dhe anglezë i kishin llogoret vetëm 30 metra larg njëri-tjetrit. Një çast, gjermanët filluan të këndojnë këngë Krishtlindjeje në gjuhën e tyre. Pas pak, anglezët bënë të njëjtën gjë në anglisht.

Ndërkaq, shumë ushtarë armiq dolën të drujtur nga llogoret dhe i ofruan njëri-tjetrit cigare, pije alkoolike, djathë dhe ushqime. Atë natë s'pati luftë mes tyre.

Kështu, Krishtlindja e vitit 1914 e ktheu luftën e ashper në një interval të shkurtër, por domethënës, paqeje. Atë ditë gjermanët dhe anglezët nuk pranuan t'i qëllonin njëri-tjetrit. Askush nuk u dha urdhër të bënин paqe. Përkundrazi. Gjeneralët e të dyja ushtrive u acaruan që ushtarët e tyre patën guximin të sillen si miq me armikun.

Por, atë ditë, ushtarët ndërluftues nuk ua vunë veshin urdhavrave të gjeneraleve. Ata donin të nderonin njëri-tjetrin në emrin e një Foshnje që 19 shekuj më parë kishte ardhur në botë për t'u sjellë paqe njerëzve.

Një Krishtlindje mes armiqsh u kthye në një kremitim mes miqsh.

Për gjermanët dhe anglezët Krishtlindja simbolizonte lindjen e Njeriut që solli paqen e vërtetë në botë: atë frymërore. Dhe kjo i bëri ta kthenin këtë edhe në paqe me njëri-tjetrin.

Një toger, dëshmitar i kësaj që ndodhë, raportoi: "Sikur të mos e kisha parë me sytë e mi, s'do ta kisha besuar si histori."

Kjo është fuqia e Krishtlindjes.

Krishti na bën vërtet të falim edhe armiqjtë.

Edhe sot.

Aq më tepër na jep forcë të falim dhe të duam miqtë e të dashurit.

Paç dhe ti këtë Krishtlindje një paqe dhe zemër të tillë.